

steren vil komme til at deltage i Beslutningen derom, eftersom det maa blive en Statsraads Sag. Altsaa ville ogsaa de øvrige Ministre, men da navnlig Finansministeren deltage i Beslutningen, og Finansministeren vil være istand til at gjøre de finansielle Hensyn gjældende, saafremt Indenrigsministeren skulde have Tilbøielighed til kun at se Spørgsmaalene fra Baneristens Lær i en altsfor ubelukkende Grad. Dette kan vel siges at være en Forbedring, men det forekommer mig dog ikke, at det afgiver nogen tilstrækkelig Betryggelse, navnlig anser jeg det for urigtigt, at man paa den Maade vil overlade til kongelig Anordning endog saa Afgjørelsen af saa overordentlig vigtige finansielle Spørgsmaal. Det er, forekommer det mig, en noget farlig Vej at komme ind paa. Men paa den anden Side er det ingenlunde vor Mening, at saadanne Forandringer skulde forelægges Rigsdagen til Beslutning, inden de iærskættes, men kun, at de skulde meddeles Rigsdagen, inden de iærskættes, saa at Rigsdagen kan, saafremt den maatte finde Anledning dertil, give sin Mening tilkjende og gjøre Skridt for at standse saadanne Foranstaltninger, dersom den finder dem uhenigtsmæssige af en eller anden Aarsag. Det er blot den Vej til at ytre sig, til eventuelt at gjøre sin Mening gjældende, som vi have anset det for helbigt at holde Rigsdagen aaben. Naar vi have udeladt Ordet „Driftsplan“ i vort Forslag, ligger det deri, at Driftsplanerne kan Rigsdagen overhovedet ikke komme til at øve nogen Indflydelse paa. Det er Noget, man i Virkeligheden maa overlade til Administrationen; Rigsdagen kan, saaledes som jeg opfatter Forholdet, slet ikke blande sig deri. Noget Andet er, at, forsaavidt man vil skride til at forene Administrationerne eller gjøre væsentligere Forandringer deri, saa vil Regjeringen, saaledes som Loven vil blive affattet efter Flertallets Forslag, være istand til at gjøre det, forsaavidt der ikke derved forarsages nogen Overskridelse af Budgettet, og det vil vistnok meget let kunne holdes indenfor Budgetterne for dets Baner. Men ved, at Regjeringen bliver istand dertil, vil den kunne bringe hele Administrationen ind paa et Spor, som det, naar Sagen om et Par Aar bliver Rigsdagen forelagt, vil være temmelig vanskeligt, maaste umuligt for Rigsdagen at komme bort fra, selv om den maatte misbillige det. Ligeledes hvad Tagerne angaar. Nu er der, som bekendt, en meget stor Forskjel mellem Tagerne for de sjællandske og de jydsk-synske Baner, mindre for Perfontagernes og mere for Godstagerernes Bedkommende. Usikkert vilde det selvfølgelig være for Befolkningen, om man paa ethvert Punkt kunde tage de allerlaveste Tager, men finansielle Hensyn kunne forbyde det og nøde til at gaa en Mellemvei; men hvilken Mellemvei skal man træffe? At overlade den foreløbige Afgjørelse deraf til Administrationen er noget betænkeligt, eftersom det, naar saadanne

Tager engang ere fastsatte administrativt, vil være temmelig vanskeligt at komme bort deraf igjen og atter gjøre en Forandring, dersom man af den ene eller anden Grund skulde finde, at man burde stille Sagen anderledes. Det er af den Grund, at vi tro det ønskeligt, at det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, hvis Grundtanke vi slutte os til, kunde ændres paa den her betegnede Maade. Vi have ikke villet besvare Administrationen mere end fornødent i Forhold af den Art, idet vi maa erkjende, at Administrationen til en vis Grad maa have frie Hænder; men vi have dog ikke ganske kunnet se bort fra, at Bevillingsmyndigheden maatte have Løilighed til at øve sin Indflydelse derpaa i Tide. Det er disse Aarsager, som have bevæget os til at stille vore her nævnte Ændringsforslag. Hvad Forslaget under Nr. 4 angaar, da kan jeg slutte mig til, hvad den ærede Ordfører bemærkede, og skal for mit Bedkommende ikke videre omtale det.

Finansministeren (Estrup): Jeg kan ganske stadfæste, hvad den ærede Ordfører for Flertallet udtalte, at Ændringsforslaget under Nr. 1 er fremkommet som Resultat af den Overvejelse mellem 2den og 3die Behandling af denne Sag, som allerede blev bebudet ved Sagens 2den Behandling, og at dette Forslag, saaledes som det foreligger, er et Udtryk for en Overenskomst mellem Regjeringen og Flertallet i Udvalget. Jeg kan ikke gaa ind paa Udvalgets Mindretals Forslag. Forslaget under Nr. 2 vil jo sætte 1881 istedetfor 1882, med andre Ord, det vil kræve, at det paagjældende Lovforslag skal fremsættes senest for den i 1881—82 sammentrædende Rigsdag. Jeg maa gjøre gjældende paa Indenrigsministerens Begne, at det er en for kort Frist at binde ham til. Udtrykket i Flertallets Forslag er jo det, at det paagjældende Lovforslag skal fremsættes „senest“ for den i 1882—83 sammentrædende Rigsdag, det udelukker altsaa ikke, at det kan fremsættes før. Naar Mindretallets Ordfører (Lauher) vilde gjøre gjældende, at, dersom man ikke kunde blive færdig til 1881, kunde man begjære Tilladelse til at vente til 1882, da forekommer det mig rigtignok, at det er et langt rigtigere Udtryk i Flertallets Forslag, at Lovforslaget skal fremsættes senest 1882. Jeg kan altsaa ikke gaa ind paa dette Forslag af Mindretallet. Heller ikke kan jeg gaa ind paa Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 3, og jeg maa tilføje, at det forekommer mig, at det i Grunden meget lidt svarer til, hvad det ærede Mindretal angiver som Formaal for Forslaget. Efter Flertallets Forslag ville jo Lovreglerne for de andre Statsbaner blive gjældende ogsaa for de nyerehvervede Statsbaner, og derved ville jo blandt andet ogsaa Bestemmelserne i Loven af 14de Marts 1867 § 5 træde i Kraft for de nyerehvervede Baners Bedkommende, saaledes altsaa, at